

Талент

пераконваць словам

Доктар педагогічных навук Аляксандр Міхайлавіч Радзькоў, несумненна, мае многа талентаў. Чалавек энергічны, са сваім арыгінальным светабачаннем, ён шмат што ўмее, шмат што ведае. Менавіта рысы характару дапамаглі Аляксандру Міхайлавічу праявіць сябе ў якасці вучонага, палітыка, дзяржаўнага дзеяча.

Сустрэкаючыся з ім як з міністрам, першым намеснікам кіраўніка Адміністрацыі прэзідэнта, памочнікам прэзідэнта, старшынёй грамадскага аб'яднання "Белая Русь", у яго асобе я найперш бачыў праяўленне ўсіх тых пэмкненняў, што і павінны быць уласцівы чалавеку на высокай пасадзе ў вырашэнні тых ці іншых пытанняў, розных праблем. Але прызнаюся, што кожная сустрэча — сам-насам ці нават яшчэ з кім-небудзь — дабаўляла і разумення таго, што перад табой інтэлектуал, той суразмоўца, які не толькі дапамагае зняць пытанне, не толькі ставіць перад табой канкрэтную задачу, але і пашырае, развівае твой круггляд.

Таму для мяне не стала вялікім дзівам, калі за апошнія два гады адна за другой з-пад пяра вучонага з'явіліся адразу тры кнігі. Некаторыя іх старонкі друкаваліся і працягваюць друкавацца ў перыёдыцы — у "Настаўніцкай газеце", "Звяздзе". Вось назвы гэтых кніг — "Дыскрэтны падыход да назірання жыцця", "Мой фізMAT", "Маленькія гісторыі нашай сям'і" (апошняя з кніг — у суаўтарстве з дачкой — членам Саюза пісьменнікаў Беларусі і Саюза пісьменнікаў Расіі Наталля Ігнаценка). Выдаўцы — а ўсе кнігі пабачылі свет у "Мастацкай літаратуры" — і назву серыйную далі: "Люстэрка часу"... Аляксандр Радзькоў сапраўды расказвае пра час, пра свой уласны час. На старонках публі-

цыстычнага ўзірання ва ўчарашні дзень, які ў кнігах ён перажывае нанова, праз многія і многія гады пасля тых ці іншых падзей здараецца сапраўднае перапляценне мінулага і будучыні. А значыць — сама сучаснасць, якой жыве аўтар...

Выдаўцы, кнігагандляры (і нават крытыкі) знойдуць, да якога жанру аднесці кнігі Аляксандра Радзькова. Ведаю, што чытачы ў іх ёсць. Сярод іх, канечне, і тыя, хто прадстаўлены ў іх героямі, і тыя, хто ведае самога Аляксандра Міхайлавіча. А яшчэ тыя, хто паспрабаваў яго — выпадкова ці мэтанакіравана — адкрыць, знайсці праз старонкі напісанага нешта больш важнае, чым проста словы...

Захоплены кнігай, кніжніцтвам чалавек, якога ў значнай ступені выпеставалі, выхавалі як асобу менавіта кнігі, чытанне, Аляксандр Радзькоў у сваім публіцыстычным аглядзе жыцця застаецца педагогам. Не, ён не шумны выхавальнік, але і не ціхі дыдактык. Ён проста пісьменнік, які адважна і адкрыта вырашыў пагаварыць з чытачом, так, як праз усё жыццё ён гаварыў з сябрамі, блізкімі людзьмі. Пагаварыць спакойна, шчыра, мо часам і асцярожна, каб некага не параніць словам. Ён не хаваецца за мастацкімі вобразамі, за рознымі параўнаннямі, метафарамі, іншымі фарбамі, якія, несумненна, маюць велізарную ролю ў літаратуры. Але жыццё яму, менавіта Радзькову, нагадвае пра самыя глыбокія сюжэты, прымушае выцягваць з цяжару памяці самае важнае. І нейкім дзіўным чынам выбудоўваецца кампазіцыя аповеду, настолькі разумна выкладзеная з рознакаляровых цаглянак жыцця, жыццёвага вопыту, што да кніг інтэлектуальна багатага чалавека пачынаеш адчуваць прыцягненне. Звычайнае чытацкае прыцягненне. І тады ўжо ніякага значэння не маюць развагі пра жанр. Галоўнае, што ты знайшоў сваю кнігу, не памыліўся ў чытацкім выбары.

Алесь КАРЛЮКЕВІЧ,
дырэктар—галоўны рэдактар
"Выдавецкага дома "Звязда".
Фотаздымкі з архіва рэдакцыі.

